

[Kim Behnke]

forelå en aftale, som oven i købet var clearet mellem den daværende regering og Socialdemokratiet, som betød, at der nu var styr på tingene. Nu havde man reddet Sjóvinnubankin på Færøerne, nu var alting godt, og nu var det kun et spørgsmål om tid, før Færøerne var økonomisk på fode igen.

Sådan gik det ikke. Fremskridtspartiet fik bogført sine forudsigelser, for vi gjorde os nemlig den ulejlighed både på det tidspunkt og stort set siden da meget nøgternt at undersøge de faktiske forhold på Færøerne, tale med de færingere, der ved noget om det, og ikke blot med den politiske overelite, der har skabt alle problemerne, og som jo for alt i verden ønsker at feje dem ind under gulvtæppet, så den ikke selv skal stå til ansvar for, hvad der er sket de sidste mange år på Færøerne. Vi talte og taler med den færøske befolkning, som lider under det, der foregår.

Så blev det jul, og lige så snart vi var ovre julen, viste det sig for første gang, at Fremskridtspartiets forudsigelser gik i opfyldelse. Man stillede med et nyt ønske i februar i år; denne gang om 350 mio. kr. Igen ønskede vi sagen behandlet i folketingsalen, og igen blev vi mødt af syv partier, der mere eller mindre fornærmede ikke ønskede, at man skulle behandle den slags i folketingsalen, for hvordan kunne man dog tillade sig det?

Igen fik vi bogført, at det gik galt, at man ikke endnu var nået ind til benet, og at man slet ikke var begyndt at tage fat på løsninger på Færøerne.

Kort tid efter skulle vi så også behandle en ansøgning om at konvertere 300 mio. kr., sådan at det pludselig var den danske stat, der kautionerede for dem.

I dag mødes vi så og taler om denne milliard kroner, men i mellemtiden er der foregået et hav af transaktioner, og det er jo rigtigt, som fru Kirsten Jacobsen har sagt, at hver eneste dag har sin nye Ritzau-meddelelse med besked om beløb i størrelsesordenen 200 mio. kr., 250 mio. kr., 170 mio. kr. Hver eneste dag har sin nye Ritzau-meddelelse med besked om pengeoverførsler, lånegarantier osv. mellem Danmark og Færøerne.

Nu får vi så igen i dag at vide af landets finansminister, at der er styr på tingene, og at den løsning, man nu har fundet, er en langsigtet løsning. Igen må vi stille os tvivlende, for

igen har vi gjort os den ulejlighed at undersøge tingene grundigt.

Vi kan starte fra en ende af med de allernærmeste problemer, nemlig den færøske fiskeindustri.

Finansieringsfonden af 1992 har den 14. april i år indgået en aftale om fiskeindustrien på Færøerne. Af den aftale fremgår det, at man overtager al gæld i samtlige fiskeindustrivirksomheder; man bruger endda oven i købet formuleringen:

»Saneringsplanerne omfatter i første omgang udelukkende fiskefiletfabrikker uden afgrænsning – eller kort sagt al industrien på land.«

Så er nationaliseringen fuldført. Hele industrien på land er underlagt statslig kontrol. Hvordan vil man så finansiere det? Jo, fremgår det af aftalen, Kongeriget Danmarks Fiskeribank og Kongeriget Danmarks Hypotekbank – hov, det er jo danske penge! – skal overtage et beløb på 650 mio. kr., og man indrømmer allerede med det samme i den pressemeddelelse, man har udsendt om det, at 85 pct. af de penge – og det er faktisk mange penge – er ren og skær gældsslettelse, eller på almindeligt dansk: De er tabt på forhånd, for de bliver bare smidt ind for at dække de værste kreditorer.

Den aftale har vi jo ikke hørt noget om, den er ikke med i det, vi får forelagt i dag, og derfor bliver det den næste sag, Færøerne præsenterer os for. Hvad kommer så derefter? Det viser sig også i de aftaler, der i øjeblikket bliver indgået på Færøerne, at næste punkt på dagsordenen er fiskerflåden, den er nemlig ikke omfattet af fiskeindustrien på land, og den skal man også have fat i. Hvor skal man hente pengene, for man kan jo ikke hente dem på Færøerne? Det hænger den danske statskasse også på, for vi har både Fiskeribanken og andre, som har finansieret disse ting, og der står gribbe parat: Islændingene sidder i øjeblikket og tæller kroner og venter på, at man erklærer stort set hele den færøske fiskerflåde konkurs, så de kan overtage den for skrotprisen. Hvem skal betale differencen? Det bliver igen de danske skatteydere!

Finansministeren erklærede i dag, at der nu var skabt løsninger, som rakte langt ud i fremtiden. Hvor langt? Er det de næste 24 timer, eller er det de næste 24 dage? Det vil vise sig, men vi kan af de dokumenter, der forhandles